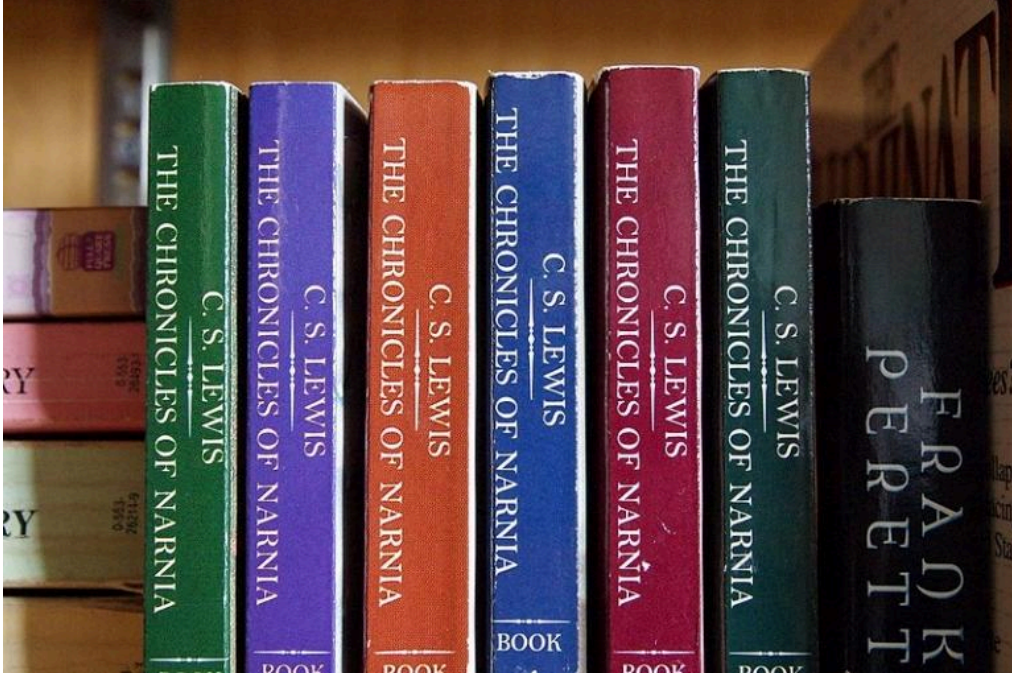

Fatma Halam

– EDİP GÜL · 13 Aralık 2023

Y Günlükleri 06.07.07BeğenAntolojimYorumlarPaylaşTweetle

6 Temmuz 2007

Halam evde misafirim. Aziz misafir gelmiş. Evime esenlik doldu. O bize dedemin emaneti. Mazlum insan garip insan. Bir melaike. Ahmet efendinin kızı o. Mahallesinde hatta şehrinde üstün ahlakıyla parmakla gösterilen insan. Evliya denince akla gelen O.Onu sevmeyen bir kişi çıktı. Hac yolunda yavaş hareketinden dolayı ona düşman olan bir hacı varmış dediler.' Hah işte dedim bu onun münafık olmadığını işareti'. O Hacı 'nın demek ki görünmüş koynundaki Haç'ı.

İçim içime sığmıyor. O benim ikinci annem. Çocukken beni evlat almak istemiş. Hatırimda bir bayram öncesi evde bir tek bana bayramlık alınmış 2 yaşında mıyım üç yaşında mıyım, bilmiyorum. Yeni ayakkabılar. Onları koynuma saklıyor onlarla yatıyorum. Annem razı mı, değil mi, bilmiyorum. Babam bu işe gönüllü.

Beni de teşvik ediyorlar. Orda el üstünde tutulacaksın. Yediğin önünde yemediğin arkanda olacak. Hep yeni elbiseler giyeceksin evin tek çocuğu olacaksın. Olmuyor. Kayınpeder istemiyor. Mal başkasının eline geçecek diye. Sevinsem mi,üzülsem mi bilemiyorum.

O dosya bir daha açılmamak üzere kapanıyor. Ama ben biraz büyüdükten sonra Halamın sevgi çemberine giriyorum. Her hafta bir gün evlerindeyim. Sıcak ev, sohbet, muhabbette çabası. Bu hal uzun süre devam edecektir.

Ve yıllar sonra benim yerime alınan evlatlık eniştemin kız yeğeni... Onun büyümesi ile aileyle aramız açılıyor; ben onlara kırılıyorum, uzun yıllar o eve bir daha gitmiyorum. Eniştemin başından kaza geçiyor ,haberim olmuyor, benim gurbet yıllarıma denk düşüyor. Parti tercihinden dolayı ayrılış

katmerleşiyor. Önce Özal sonra Erdoğan faktörü bu ayrılığı körükleyen unsur oluyor. O hep Erbakancı kalıyor. Evlatlıkları onları terk ediyor. Onu nüfuslarından çıkarıyorlar. Köye taşıyorlar. Orada küçük bir ev yaptırıyorlar. Ve ani ölüm bu yalnız karı kocayı birbirinden de ayırıyor.

Küs değildik ama serin gitti aramız. Bir türlü eski samimiyeti bulamadık. Yıllar geçti o parti militanlığında ilerledi biz eğitim hayatında. Bir kaç kez ziyaret ettik onu bayramlarda ve en son hastalığında... Öldüğü günün akşamı evindeydik. Halam üzüntülü değildi. Anneme "İsmail ne kadar yakışıklıymış" dedi. Takım elbiseliydim, okuldan gelmişim. Kocasının kanla kirlettiği nevresimleri yıkıyordu elinde.

Yalnız yaşadı bir müddet. Sonra canına tak etti yalnızlık. Abisinin evinde kaldı biraz. Amcam ve Hanımı bıraktı ondan. D erken küçük Amcamla kaldı biraz. Onlar da usandılar. Abim'e havale ettiler onu. Yengem de fazla tutmadı. Anneme havale etti. O da bir müddet sonra kıskandı onu. Yeğen baktı biraz, birkaç ev daha dolaştı durdu. Yine annemle oturuyor şimdi. Ama annem yine onu kıskanıyor, eziyet ediyor ona... Şimdi arasıra ziyaret ediyorum onları altın kızlar diyorum onlara. Kızlar kızlar gelem mi, yanağızdan öpem mi? diyorum şarkı mırıldanarak. Gülüyor. El sallıyor camdan biz giderken...

Annem diyor ki; "Senin geleceğin günü sayıklıyor. İsmail'in gelmesine 1 gün kaldı, 2 gün kaldı, 3 gün kaldı. Haftanın yedi günü sayıklıyor seni." O zamanlar hafta sonunu onlarda geçiriyordum. Aradan bir hafta gelmediğim olurdu. Onu duyunca ara vermemeye çalıştım. Ama şimdi hafta sonlarını Yunusa ayırdığım için gidip dönüyorum. Kalamıyorum. Bilmem üzüyor mu? Daha bir duyum alamadım. Bir zamanlar hayattan bıktığını anlıyordum şimdilerde pek şikayet etmiyor. "Nasılsın?" diyorum. "İyiymiş" diyor. "Allah'a şükür." O Annemin zıttı. Anneme hatır sorsam, hep şikayet eder. "Hastayım" de, ardına bin dert sıralardı.

Ahmet Kemal

Kayıt Tarihi : 21.2.2013

BeğenAntolojimiYorumlarPaylaşTweette

6 Temmuz 2007

Halam evde misafirim. Aziz misafir gelmiş. Evime esenlik doldu. O bize dedemin emaneti. Mazlum insan garip insan. Bir melaike. Ahmet efendinin kızı o. Mahallesinde hatta şehrinde üstün ahlakıyla parmakla gösterilen insan. Evliya denince akla gelen O.Onu sevmeyen bir kişi çıktı. Hac yolunda yavaş hareketinden dolayı ona düşman olan bir hacı varmış dediler.' Hah işte dedim bu onun münafık olmadığının işareti'. O Hacı 'nın demek ki görünmüş koynundaki Haç'ı.

İçim içime sığmıyor. O benim ikinci annem. Çocukken beni evlat almak istemiş. Hatırımda bir bayram öncesi evde bir tek bana bayramlık alınmış 2 yaşında mıyım üç yaşında mıyım, bilmiyorum. Yeni ayakkabılar. Onları koynuma saklıyor onlarla yatıyorum. Annem razı mı değil mi bilmiyorum. Babam bu işe gönüllü. Beni de teşvik ediyorlar. Orda el üstünde tutulacaksın. Yediğin önünde yemediğin arkanda olacak. Hep yeni elbiseler giyeceksin evin tek çocuğu olacaksın. Olmuyor. Kayınpeder istemiyor. Mal başkasının eline geçecek diye. Sevinssem mi üzülsem mi bilemiyorum. O dosya bir daha açılmamak üzere kapanıyor. Ama ben biraz büyüdükten sonra halamın sevgi çemberine giriyorum. Her hafta bir gün evlerimdeyim. Sıcak ev sohbet muhabbette çabası. Bu hal uzun süre devam edecektir. Ve yıllar sonra benim yerime alınan evlatlık eniştemin kız yeğeni... Onun büyümesi ile aileyle aramız açılıyor ben onlara

kırılıyorum uzun yıllar o eve bir daha gitmiyorum. Eniştemin başından kaza geçiyor haberim olmuyor benim gurbet yıllarıma denk düşüyor. Parti tercihinden dolayı ayrılır katmerleşiyor. Önce Özal sonra Erdoğan faktörü bu ayrılığı körükleyen unsur oluyor. O hep Erbakancı kalıyor. Evlatlıkları onları terk ediyor. Onu nüfuslarından çıkarıyorlar. Köye taşıyorlar. Orada küçük bir ev yaptırıyorlar. Ve ani ölüm bu yalnız karı kocayı birbirinden de ayırıyor.

Küs değildik ama serin gitti aramız. Bir türlü eski samimiyeti bulamadık. Yıllar geçti o parti militanlığında ilerledi biz eğitim hayatında. Bir kaç kez ziyaret ettik onu bayramlarda ve en son hastalığında... Öldüğü günün akşamı evindeydik. Halam üzüntülü değildi. Anneme İsmail ne kadar yakışıklıymış dedi. Takım elbiseliydim okuldan gelmişim. Kocasının kanla kirlettiği nevresimleri yıkıyordu elinde.

Yalnız yaşadı bir müddet. Sonra canına tak etti yalnızlık. Abisinin evinde kaldı biraz. Amcam ve hanımı bıraktı ondan. D erken küçük amcamla kaldı biraz. Onlar da usandılar. Abim'e havale ettiler onu. Yengem de fazla tutmadı. Anneme havale etti. O da bir müddet sonra kıskandı onu. Yeğen baktı biraz birkaç ev daha dolaştı durdu. Yine annemle oturuyor şimdi. Ama annem yine onu kıskanıyor eziyet ediyor ona... Şimdi arasıra ziyaret ediyorum onları altın kızlar diyorum onlara. Kızlar kızlar gelem mi, yanağızdan öpem mi? diyorum şarkı mırıldanarak. Gülüyor. El sallıyor camdan biz giderken...

Annem diyor ki senin geleceği günü sayıklıyor. İsmail'in gelmesine 1 gün kaldı, 2 gün kaldı, 3 gün kaldı. Haftanın yedi günü sayıklıyor seni. O zamanlar hafta sonunu onlarda geçiriyordum. Aradan bir hafta gelmediğim olurdu. Onu duyunca ara vermemeye çalıştım. Ama şimdi hafta sonlarını yunusa ayırdığım için gidip dönüyorum. Kalamıyorum. Bilmem üzülüyor mu? Daha bir duyum alamadım.

Bir zamanlar hayattan bıktığını anlıyordum şimdilerde pek şikayet etmiyor. Nasılsın? Diyorum. İyiyim diyor Allah' şükür. O annemin zıttı. Anneme hatır sorsam hep şikayet eder. Hastayım der ardı ardına bin dert sıralardı.

Ahmet Kemal

Kayıt Tarihi : 21.2.2013